

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz ustawy – Prawo przewozowe¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1539 i 1544) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5c:

a) w ust. 3 we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „ust. 2 pkt 2 i”;

b) po ust. 3 dodaje się ust 3a w brzmieniu:

„3a. Wymogi, o których mowa w ust. 2 pkt 2, potwierdza się:

1) rocznym sprawozdaniem finansowym potwierdzającym posiadanie kapitału i rezerw w równowartości co najmniej 50 000 euro lub

2) dokumentami potwierdzającymi:

a) własność nieruchomości przedsiębiorcy w postaci aktu własności, której wartość wynosząca co najmniej równowartość 50 000 euro bez praw wynikających z wpisów w księdze wieczystej, potwierdzona jest wyceną przeprowadzoną przez rzeczoznawcę majątkowego do szacowania nieruchomości lub

b) dysponowanie środkami pieniężnymi w gotówce lub na rachunkach bankowych lub dostępnymi aktywami, których wartość wynosi co najmniej równowartość 50 000 euro lub

c) posiadanie akcji, udziałów lub innych zbywalnych papierów wartościowych, których wartość wynosi równowartość co najmniej 50 000 euro, lub

d) posiadanie ważnej polisy ubezpieczeniowej od odpowiedzialności zawodowej obejmującej swoim zakresem pokrycie zobowiązań finansowych przedsiębiorcy do wysokości równowartości co najmniej 50 000 euro.”;

c) po ust. 4 dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

¹⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 1071/2009 ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 51, z późn. zm.).

„5. W celu spełnienia wymogów określonych w art. 5c ust. 2 pkt 2 i w ust. 2a pkt 2, przedsiębiorca musi być w stanie w każdym momencie roku finansowego udokumentować możliwość spełnienia swoich zobowiązań finansowych.

6. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki ubezpieczenia, które obejmuje polisa ubezpieczeniowa od odpowiedzialności zawodowej, o której mowa w ust. 3a pkt 2 lit. c, prawa i obowiązki ubezpieczonego i ubezpieczyciela, zakres ochrony ubezpieczeniowej oraz zasady wypłaty świadczeń, mając na uwadze potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa ekonomicznego obrotu prawnego i ochrony prawnej wierzycieli, których zobowiązania finansowe stały się wymagalne, zgodnie z treścią tych zobowiązań i w sposób odpowiadający ich celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego.”;

2) w art. 7a:

a) w ust. 3:

- w pkt 6 lit. c otrzymuje brzmienie:
„c) zarządzającej transportem lub osoby fizycznej, o której mowa w art. 7c”;
- w pkt 7 po wyrazach „oświadczenie osób, o których mowa w pkt 6” dodaje się wyrazy „lub pkt 9”;
- w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 9 w brzmieniu:
„9) w przypadku osób wymienionych w pkt 6 nieposiadających polskiego obywatelstwa przedstawia się dodatkowo oświadczenie o nienałożeniu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej sankcji innego rodzaju niż określona w pkt 8, gdy w państwie, w którym nałożono sankcje ponosi się odpowiedzialność innego rodzaju za naruszenia, które zostały zakwalifikowane jako naruszenia z art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, które znamionami odpowiadałyby przestępstwom wymienionym w art. 5 ust. 2a.”;

b) w ust. 6 wyrazy „Oświadczenia, o których mowa w ust. 3 pkt 3, 7 i 8” zastępuje się wyrazami „Oświadczenia, o których mowa w ust. 3 pkt 3, 7-9”;

3) po art. 7c dodaje się art. 7ca w brzmieniu:

„Art. 7ca. 1. Zarządzający transportem, o którym mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, może kierować operacjami transportowymi nie więcej niż u dwóch przewoźników drogowych.

2. Zarządzający transportem wyznaczony zgodnie z ust. 1 nie może być dodatkowo wyznaczony zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 i kierować na tej podstawie operacjami transportowymi.

3. Ograniczenie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy właściciela lub współwłaściciela przedsiębiorstwa, wspólnika spółki, członka zarządu spółki lub przewoźnika drogowego będącego osobą fizyczną.”;

4) po art. 17b dodaje się art. 17c i 17d w brzmieniu:

„Art. 17c. 1. Podmiot wykonujący transport drogowy w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy na podstawie licencji, o której mowa w art. 5b ust. 2 pkt 1 oraz podmioty, o których mowa w art. 92a ust. 11 pkt 1-3, 6 i 8 ustawy, o ile wykonywane przez nich czynności związane z przewozem drogowym prowadzone są w ramach działalności gospodarczej, nie mogą zlecić:

- 1) krajowego przewozu drogowego rzeczy podmiotowi nieposiadającemu zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
- 2) międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy podmiotowi:
 - a) nieposiadającemu licencji wspólnotowej, o ile jest wymagana, lub
 - b) zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1 lub ust. 1a, lub wielokrotnego zagranicznego zezwolenia wydanego przez Międzynarodowe Forum Transportu, o ile są wymagane lub
 - c) zezwolenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1, o ile jest wymagane;
- 3) przewozu kabotażowego podmiotowi zagranicznemu nieposiadającemu zezwolenia, o którym mowa w art. 29 ust. 1, o ile jest wymagane.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, zlecając przewóz drogowy, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do zweryfikowania posiadania przez podmiot, któremu zamierza zlecić przewóz drogowy, wymaganych dokumentów, o których mowa w ust. 1, o ile są wymagane.

3. W przypadku gdy przesyłkę towarową nie stanowią rzeczy przyjęte do przewozu na podstawie listu przewozowego o którym mowa w art. 38 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe, podmiot, o którym mowa w ust. 1, po zleceniu przewozu drogowego, o którym mowa w ust. 1, wystawia i przekazuje przewoźnikowi drogowemu dokument potwierdzający to zlecenie. Dokument wystawiany jest w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach. Jeden dokument przekazywany jest przewoźnikowi drogowemu, drugi pozostawia się w dokumentacji podmiotu.

4. Dokument, o którym mowa w ust. 3, zawiera następujące informacje:

- 1) firmę i adres siedziby podmiotu, o którym mowa w ust. 1;
- 4) firmę i adres siedziby nadawcy lub nadawców;
- 5) firmę i adres siedziby odbiorcy lub odbiorców;
- 6) firmę i adres siedziby przewoźnika lub kolejnych przewoźników;
- 7) numer zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, o ile jest wymagane;
- 8) numer licencji wspólnotowej, o ile jest wymagana;
- 9) numer zezwolenia zagranicznego, o ile jest wymagane.

5. Dokument, o którym mowa w ust. 3, może być wystawiony również w postaci elektronicznej.

6. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do przechowywania oryginału dokumentu, o którym mowa w ust. 3, lub kopii listu przewozowego, o którym mowa w art. 38 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe, przez okres 4 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zlecono przewóz. Dokument może być przechowywany w postaci papierowej lub elektronicznej.

7. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do przedstawienia w postaci papierowej lub elektronicznej, na żądanie organów kontrolnych dokumentu, o którym mowa w ust. 3 lub listu przewozowego, o którym mowa w art. 38 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe.

Art. 17d . Do obowiązków wynikających z art. 17c ustawy nie stosuje się przepisów art. 92a ust. 11.”;

5) w art. 34a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki ustalania oraz sposób dokonywania zwrotu kosztów używania pojazdów, o których mowa w ust. 1, uwzględniając rodzaj pojazdu mechanicznego, maksymalną moc netto silnika lub maksymalną moc netto silnika elektrycznego oraz limit kilometrów w zależności od liczby mieszkańców w danej gminie lub mieście, właściwych ze względu na miejsce zatrudnienia pracownika.”;

6) w art. 82g w ust. 4 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) przedsiębiorców prowadzących pośrednictwo przy przewozie rzeczy.”;

7) w art. 82h po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W ewidencji przedsiębiorców prowadzących pośrednictwo przy przewozie rzeczy gromadzi się dane określające:

- 1) firmę przedsiębiorcy;

- 2) adres i oznaczenie siedziby albo miejsca wykonywania działalności przedsiębiorcy;
- 3) informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) albo numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS);
- 4) numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile posiada;
- 5) numer licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy;
- 6) datę ważności licencji, o której mowa w pkt 5.”;
- 8) w art. 55 ust. 1 w pkt 7 w lit. h przecinek zastępuje się kropką i uchyla się lit. i;
- 9) w art. 82i:
 - a) w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) art. 82h ust. 3a - organy, o których mowa w art. 7 ust. 4 pkt 2 - w terminie 7 dni od dnia udzielenia, zmiany albo cofnięcia licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy.
 - b) ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

2. Przekazywanie do Rejestru danych dla ewidencji wskazanych w art. 82g ust. 4 w zakresie:

 - 1) pkt 1-3 odbywa się za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub środkami komunikacji elektronicznej obsługiwany przez system teleinformatyczny Rejestru;
 - 2) pkt 4 odbywa się środkami komunikacji elektronicznej obsługiwany przez system teleinformatyczny Rejestru.”;
- 10) w art. 82j w ust. 1 wyrazy „oraz pkt 19-21” zastępuje się wyrazami „pkt 19-21 oraz ust. 3a”;
- 11) w art. 87:
 - a) w ust. 1 w pkt 3 w lit. k średnik zastępuje się przecinkiem i po lit. k dodaje się lit. l w brzmieniu:

„l) dokument, o którym mowa w art. 17c ust. 3”,
 - b) po ust. 6 dodaje się ust. 7 i 8 w brzmieniu:

„8. W przypadku, gdy podczas kontroli drogowej kierowca okaże dokument związany z przewożonym ładunkiem w postaci elektronicznej, jest obowiązany do udostępnienia tego dokumentu, na żądanie kontrolującego, za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej w trakcie kontroli.

9. Podczas wykonywania przewozu drogowego kierowca pojazdu samochodowego obowiązany jest mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu kontroli dokumenty, których posiadanie w pojeździe wymagane jest przepisami określonymi w art. 4 pkt 22 ustawy, inne niż wymienione w ust. 1, 1b, 2 i 4.”;

12) w art. 92a:

- a) w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) Podmiot, który zleca wykonywanie krajowego przewozu drogowego rzeczy, międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy lub przewozu kabotażowego rzeczy z naruszeniem art. 17c ust. 1, podlega karze pieniężnej w wysokości do 100 000 zł za każde naruszenie.”,
- b) w ust. 5 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) 40 000 złotych - dla podmiotu wykonującego inne czynności związane z przewozem drogowym, o którym mowa w art. 92a ust. 11 pkt 4 -7;
- c) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:
„5a. Suma kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 pkt 3, nałożonych za naruszenia stwierdzone podczas kontroli w podmiotach, o których mowa w art. 17c ust. 1 ustawy o transporcie drogowym, nie może przekroczyć 500 000 złotych.”;

13) w załączniku nr 3:

- a) uchyla lp. 1.14;
- b) dodaje się lp. 1.14a – 1.14f w brzmieniu:

1.14a. Zlecenie, przez podmiot, o którym mowa w art. 17c ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ :		
1) krajowego przewozu drogowego rzeczy lub międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy podmiotowi nieposiadającemu zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji wspólnotowej,	100 000	
2) międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy z naruszeniem przepisów umowy międzynarodowej lub warunków określonych w zezwoleniu,	100 000	
3) przewozu kabotażowego podmiotowi nieposiadającemu wymaganego zezwolenia, o ile jest wymagane	100 000	

4) przewozu kabotażowego rzeczy niezgodnie z warunkami określonymi dla przewozu kabotażowego	100 000	
1.14b. Niewystawienie lub nieprzekazanie przez podmiot, o którym mowa w art. 17c ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , przewoźnikowi drogowemu dokumentu, o którym mowa w art. 17c ust. 3 tej ustawy	1 500	
1.14c. Nieprzedstawienie, przez podmiot, o którym mowa w art. 17c ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , do kontroli dokumentu, o którym mowa w art. 17c ust. 3 tej ustawy, lub nieprzechowywanie dokumentu przez okres 4 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zlecono przewóz	100 000	
1.14d. Przekazanie przez podmiot wykonujący przewóz drogowy, podmiotowi, o którym mowa w art. 17c ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , niezgodnych ze stanem faktycznym, przerobionych lub podrobionych dokumentów, o których mowa w art. 17c ust. 2 tej ustawy	12 000	
1.14e. Prowadzenie pośrednictwa przy przewozie rzeczy bez wymaganej licencji, o której mowa w art. 5b ust. 2 pkt 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	100 000	
1.14f. Nieokazanie podczas kontroli drogowej dokumentu, o którym mowa w art. w art. 17c ust. 3 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	2 000	

c) uchyla się lp. 1.18.

Art. 2. W ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 1262) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 38 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. List przewozowy, o którym mowa w 35 ust. 1, wystawia się w formie pisemnej w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej.”;

2) w art. 47 w ust. 3 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„ Jeden egzemplarz dokumentu w postaci papierowej lub dokument w postaci elektronicznej otrzymuje nadawca.”.

3) w art. 55a ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zlecenia przewozu drogowego przesyłki towarowej pojazdem nienormatywnym bez wymaganego zezwolenia na taki przewóz. Przewoźnik drogowy musi posiadać zezwolenie z chwilą rozpoczęcia przewozu;”

4) po art. 73 dodaje się art. 73a – 73b w brzmieniu:

„Art. 73a. 1. Podmioty, o których mowa w art. 17c ust. 1 ustawy o transporcie drogowym, odpowiadają za zapłatę należności dla przewoźnika drogowego wykonującego przewóz drogowy, wynikającej z zawartej umowy przewozu, w przypadku wystąpienia okoliczności, o których mowa w ust. 2.

2. Przewoźnik drogowy może dochodzić zapłaty należności za wykonany przewóz drogowy od podmiotów, o których mowa w ust. 1, w przypadku nieotrzymania należności za zlecony przewóz drogowy po upływie terminu zapłaty określonego ustawą lub w zawartej umowie przewozu.

Art. 73b. 1. Podmioty, o których mowa w art. 17c ust.1 ustawy o transporcie drogowym, odpowiadają solidarnie z przewoźnikiem drogowym za wypłatę należnego wynagrodzenia kierowcy wykonującego przewóz drogowy w wysokości określonej w ustawie, w zagranicznych przepisach o warunkach pracy delegowanych pracowników w transporcie drogowym oraz w umowie, na której podstawie kierowca wykonywał przewóz drogowy, w przypadku wystąpienia okoliczności, o których mowa w ust. 2.

2. Przewoźnik drogowy może dochodzić wypłaty wynagrodzenia od podmiotów, o których mowa w ust. 1, w przypadku nieotrzymania należności za zlecony przewóz drogowy po upływie terminu zapłaty określonego ustawą lub w zawartej umowie przewozu oraz po upływie 30 dni od dnia, w którym wynagrodzenie stało się wymagalne.

3. Odpowiedzialność podmiotów wskazanych w ust. 1, jest proporcjonalna do czasu pracy kierowcy w związku z wykonywaniem przewozu drogowego na rzecz tych podmiotów, w miesięcznym okresie rozliczeniowym.

4. Przepis ust. 1-3 stosuje się do wynagrodzenia kierowcy i należności związanych z tym wynagrodzeniem, niezależnie od rodzaju umowy zawartej pomiędzy kierowcą a przewoźnikiem, na rzecz którego kierowca wykonywał przewóz drogowy.”.

Art. 3. Do spraw dotyczących naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego przez podmiot wykonujący transport drogowy w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy na podstawie licencji, o której mowa w art. 5b ust. 2 pkt 1 oraz podmioty, o których mowa w art. 92a ust. 11 pkt 1 i 8 ustawy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 4. 1. W drodze odstępstwa od przepisów ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1790), w okresie 24 miesięcy, licząc od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu wejścia w życie ustawy, termin zapłaty świadczenia pieniężnego za wykonanie usługi w transakcji handlowej, polegającej na odpłatnym, drogowym przewozie rzeczy, wynosi 14 dni, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Strony mogą przedłużyć do 30 dni termin zapłaty świadczenia pieniężnego, o którym mowa w ust. 1. Wierzyciel w takim przypadku może żądać odsetek ustawowych po upływie 14 dni, liczonych od dnia spełnienia swojego świadczenia i doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających wykonanie usługi, do dnia zapłaty, ale nie dłużej niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego.

3. Odstępstwo od ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, o którym mowa w ust. 1 i 2, stosuje się do mikroprzedsiębiorcy, małego przedsiębiorcy, średniego przedsiębiorcy oraz dużego przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów tej ustawy.

Art. 5. 1. W drodze odstępstwa od art. 26g pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2024 r. poz. 220), w okresie 12 miesięcy od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu wejścia w życie ustawy, w skład przychodu kierowców wykonujących zadania służbowe w ramach międzynarodowych przewozów drogowych, stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, o której mowa w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 497, 863, 1243 i 1615), nie wchodzi:

- 1) kwota stanowiąca równowartość 60 euro za każdy dzień pobytu za granicą, z zastrzeżeniem, że tak ustalony miesięczny przychód tych osób, stanowiący podstawę wymiaru składek, nie może być niższy od kwoty minimalnego wynagrodzenia, o którym mowa w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2024 r. poz. 1773);
- 2) należności, o których mowa w art. 26g pkt 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców.

2. Przepis art. 26h ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców stosuje się odpowiednio.

Art. 6. W okresie, o którym mowa w art. 5, podstawę wymiaru świadczeń w razie choroby i macierzyństwa, przysługujących kierowcom wykonującym zadania służbowe w ramach międzynarodowych przewozów drogowych, stanowi przychód, o którym mowa w art. 26g ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, w wymiarze obliczonym na zasadach określonych w art. 26g i art. 26h tej ustawy.

Art. 7. Organy, o których mowa w art. 7 ust. 4 pkt 2, w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, są obowiązane przekazać do Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego dane, o których mowa w art. 82h ust. 3a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, dotyczące udzielonych i ważnych licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy, jednak nie wcześniej niż po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 8. Przewoźnik drogowy w terminie do 31 grudnia 2026 r. jest zobowiązany przedłożyć organowi, który udzielił mu zezwolenia na wykonywanie przewoźnika drogowego dokumentu potwierdzającego wyznaczenie zarządzającego transportem zgodnie z art. 7ca ustawy zmienianej w art. 1, dodanym niniejszą ustawą.

Art. 9. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie 34a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 10. Ustawa wchodzi w życie po upływie 60 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 6-9, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2027 r.;
- 2) art. 5, który wchodzi w życie po upływie ostatniego dnia miesiąca następującego po miesiącu ogłoszenia.

Za zgodność pod względem prawnym,
legislacyjnym i redakcyjnym
Tomasz Behrendt
Zastępca Dyrektora Departamentu Prawnego
w Ministerstwie Infrastruktury